

Արշակ Չոպանյան

Երգ հարության

Ահա կտեսնեն ողկույզներն ոսկի՝ արփվույն տակ գվարթ,
Տերևներուն կանանչին մեջ ծիծաղով մը լուսեղ
Ծաղկած բարի շոյանքին ներքև սյուքին խանդակաթ:
Ձեռքեր, ձեռքեր կու գան, բիրտ, կտրել գլուխներն այդ անմեղ
Եվ կտանին հնձանին մեջ նետել, դե՛գ ողբական,
Ու գարշապարն անողորմ դահիճներուն մոլեգին
Կջախջախեն ողկույզները լի հույզով սրբագան:
Բայց կտտամահ դիակեն կենսածորան պտուղին
Կվերածնի խաղողին հոգին, հզոր ավելի,
Գինիին մեջ հրաբորբոք: Ու կտեսնեն՝ հեղապար
Ահա հովուն տակ կօրորվի օրհնանքով ու սիրով լի
Խարտիշագեղ հասկերուն վետվետուն ծովը պայծառ.
Կշողա սուր մանգաղին կապույտ փայլակը ցրտին,
Ու հասկերուն կթափին վառ գլուխներն անջատված,
Ու կալին մեջ կամնրված, երախին մեջ ջաղացքին
Փշրվելով կդառնան փոշի անշարժ ու մեռած:
Բայց մանրամաղ նշխարեն նահատակված հասկերուն
Կվերածնի ցորենին հոգին, վեհաճն ավելի,
Կենսապարզև Հացին մեջ: Ու հինա քեզ, ո՛վ դժգույն
Անուշ Քրիստոս, կտեսնեն խաչիդ վրա պաշտելի.
Քու մեծ հոգիդ անարատ, ինչպես ծաղիկ մ'անպատում,
Կկանգներ լույսն իր խաղաղ՝ պիղծ ճահիճին վրա կյանքին:
Ցցվեցավ ձեռքը քանդիչ՝ ճակտիդ վրա վեհ ու տրտում,

Բռնեց վզեդ ու քաշեց տարավ քեզ բկուրը մթին
Ու քեզ փայտին վրա գամեց: Բայց կենագրավ դու մարմնեդ
Ու փրկագործ, վերածնավ, կյանքով մը վառ ա՛լ հավետ,
Հոգիդ, գինին գերագույն, գերագույն Հա՛ցը մարդոց:
Այսպես և դուն, ա՛զգ Հառց, նահատակմամբ մը վսեմ
Խորհրդավոր՝ մեծությամբ իր տարօրեն, սև թաթին
Ներքև Չարին, դարերե ի վեր, բախտով մը դժխեմ,
Բզիկ-բզիկ հոշոտված, կշարշարվիս ցավագին,
Ներբանին տակ Բռնության կճնլրվիս անխնա,
Կոգեվարիս համրորեն՝ գամված խաչի մը վայրագ...
Բայց մոտ է օրն հայության, քու բյուրախոց, արյունվա,
Դառնակոշկոճ մարմինեդ, Արևելքին վրա համակ
Խավարապատ, փրկությանն համար գոհին ու դահճին,
Պիտի բխին նորոգիչ Ազատության գինին հուր,
Արդարության հացը սուրբ, և լուսափաղփ գերթ արփին՝
Եղբայրության վեհանուշ ճաճանչն երիցրս մաքուր: